

Yến Hoài Tích

Contents

Yến Hoài Tích	1
1. Chương 1: Xuyên Không, Thật Tục A	1
2. Chương 2: Nhị Tiểu Thư	3
3. Chương 3: Người Nhà	5

Yến Hoài Tích

Giới thiệu

Thể loại: xuyên không, hài, 1×1, HECP: Triệu Thụy Lam x Yến Hoài Tích Độ dài: 44 chương + 2 phiên ngoại Edit: Dâu Tằm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoai-tich>

1. Chương 1: Xuyên Không, Thật Tục A

Bớt nói nhảm đi, tóm lại, ta đã xuyên không một cách rất tục.

Cũng rất tục tỉnh lại ở trên giường, bên cạnh còn có một cô bé rất tục kêu lên, “Thiếu gia sống lại rồi!”

Mở mắt nhìn quanh, thấy đồ đạc giống thời nhà Minh, y phục cô bé vừa lão đảo xông ra đang mặc là xiêm váy Đường triều, xong đời rồi, thật tục mà xuyên không rồi.

Đáng tiếc một đầu ngón tay cũng không nhúc nhích được, nếu không tiếp theo phải là thật tục kiếm một cái gương xem hoa dung nguyệt mạo (gương mặt như hoa như nguyệt -> đẹp) của ta trông như thế nào.

Cô bé dẫn một đám người quay trở lại, mỗi người đều xúc động đến rơi lệ, giống như là đối với ta tình sâu tựa biển.

“Thiếu gia! Hu hu hu hu

~”

“Nhị gia! Oa oa oa

...”

“Thiếu gia, người hù chết chúng ta rồi...”

“Bồ Tát phù hộ!! Bồ Tát phù hộ!! Ta đã nói là Nhị thiếu gia phúc lớn mạng lớn mà, không chết được!”

“.....”

Ồn ào quá, ồn ào quá đi. Ta không thể làm gì khác ngoài dốc hết sức lực toàn thân kêu ngừng.

“Đừng khóc nữa. Nha đầu tóc bánh bao kia, người, người, cả người nữa, theo thứ tự giới thiệu bản thân đi.”

Mấy người hai mặt nhìn nhau, đồng thời mếu mếu miệng, đồng loạt gào khóc, “Oa hu hu..... đầu óc thiếu gia hỏng rồi a”

Ồn chết người, ta sợ nhất loại người như thế, thiệt khó chịu à.

Đội chùng một khắc đồng hồ sau, bọn họ dần ngừng khóc, dùng một loại ánh mắt đồng tình, bao hàm tin tức “kể cả người điên rồi chúng ta cũng vẫn theo người” nhìn ta. Vẫn là đầu bánh bao cơ trí, cô mở miệng trước, “Thiếu gia, nô tỳ là Xuân Vân, là nha hoàn của người.”

“Người bao tuổi?”

“Thiếu gia, Xuân Vân mười lăm rồi.”

“Người theo ta bao nhiêu năm?”

“Sáu năm.”

Ừm —— sáu năm, cũng coi như lâu, cô nương người ta còn nhỏ tuổi, tâm linh thuần khiết, có thể tin nhiệm một chút.

Có một ông già nói, “Thiếu gia, lão nô đã nhìn ngài lớn lên, Phú Khoan, là quản sự.”

Quản gia, lão bộc, tôi tớ trung thành, rất tốt, nhưng mà lão gia tử à ngài ho khan thành như vậy sao không đi tìm thầy thuốc hả, lão nhân gia ngài bị viêm khí quản à?

Một người to con nói, “Nhị gia, oa oa ta là Phú Nghiễm, cũng chính là tiểu tư của ngài.”

Ồm, người ở hạ đẳng, nhìn qua cũng không quá thông minh, không có tác dụng gì lớn.

Còn có một đứa nhỏ, đại khái khoảng tám, chín tuổi, tròn vo trắng trẻo, nói, “Nhị thiếu gia, ta tên Phú Quý, Phú Khoan gia nói ta là một gã sai vặt.”

Haiz... Ta thầm bắt lực thở dài trong lòng, tiểu học lớp hai có thể làm được gì á.

Giới thiệu xong xuôi, ta có dự cảm không hề hay chút nào. Bốn người này của ta, không phải già thì là trẻ, quần áo cũ rách, ta tuy cũng là “nhị gia”, nhưng nhất định không phải là quý nhị gia.

Ta hỏi Phú Khoan, “Ta là ai?”

Phú Khoan lại tiếp tục rơi lệ, “Thiếu gia tên Lý Hoài Hi, năm nay mười bảy. Là con trai thứ hai của xu mật sử (*) Lý Xác.”

(*) xu mật sử: chức quan đảm nhiệm việc bổ sung hoạn quan từ thời Đường, đến thời Tống là do quan văn đảm nhiệm, phạm vi chức quyền bị thu hẹp

Nhìn đi, loạn hết rồi, ngay cả Xu mật viện của Tống triều cũng có.

“Ca ta là ai?”

“Đại thiếu gia làm việc ở bộ Hộ, tên Lý Hoài Thương, đã hai mươi.”

Ừm, gia đình hoạn quan, quá thích hợp với ta.

“Trong nhà còn có ai?”

“Có lão thái thái, đại phu nhân, ba vị như phu nhân, đại thiếu nữ nữ, tiểu thiếu gia, còn có hai vị tiểu thư.”

Rất tốt, rất điển hình, rất phong kiến.

Còn có một chuyện muốn xác định, ta cho Phú Khoan cái ánh mắt, hấn lại gần đây.

“Mẹ ta, nàng là phu nhân thứ mấy hả?”

“Thiếu gia!! Ngài nhớ ra rồi!?” Phú Khoan kích động, “Ngài nhớ ngài là con thứ sao?”

Cái gì chứ, dùng đầu ngón chân cũng biết chủ của thân thể này không được sủng ái. Một thiếu gia, chết đi sống lại mà bên người trừ mấy người hầu đến cả một thân nhân cũng không có, nhất định là do vợ bé sinh ra.

Phú Khoan lại ấp úng đứng lên, ta thúc giục hẳn mau nói.

“Thiếu gia là do Yến phu nhân sinh ra, Yến phu nhân... Yến phu nhân vốn là Nhị phu nhân...”

Vốn là? Nói như vậy... “Nàng không còn ở đây?”

“Đã đi mười năm rồi.”

Mẹ mất từ lâu, cái người Lý Hoài Hi này cũng đủ thảm, đi đóng phim Hàn Quốc được rồi đó.

“Mẹ ta chết thế nào?”

Phú Khoan rơi lệ, “Xuân Vân, người đi xem cháo nấu xong chưa, được rồi thì bưng đến cho tiểu thiếu gia. Thiếu gia, ngài vừa mới tỉnh đừng để quá mệt mỏi, ngài nghỉ ngơi, chúng ta cáo lui trước.”

Vừa nói xong, mấy người vội đi như trốn ra ngoài.

Tránh không đáp, Lý Hoài Hi ơ thân thể của người có ẩn tình nè.

Quay trở lại, uống cháo, có chút sức, ta liền lôi kéo Xuân Vân nói ra, thật đáng tiếc, cô bé tuy là đầu bánh bao, nhưng miệng lại rất chặt.

Bây giờ, phải làm chính sự rồi.

“Xuân Vân, gương.”

Nhìn trái một chút, ngắm phải một cái, giơ lên trên, hạ xuống dưới.

“Xuân Vân, mẹ ta có phải là hoa khô gì đó không hả?”

“Yến phu nhân thật ra chính là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân a! Phú Khoan đã nói thế!”

A a thật tặc a.....

2. Chương 2: Nhị Tiểu Thư

Nằm đến ngày thứ ba, mới có sức đứng lên đi vòng quanh viện một chút.

Vừa đứng dịp hoa đào nở, có cánh hoa đuối theo cơn gió qua rặng liễu nhẹ nhàng rơi trên mặt ta. Đáng tiếc ta chỉ là một kẻ thô tục, trong đầu toàn là thứ phức tạp hỗn độn, tất cả ý niệm đều là công danh lợi lộc.

Cần nhắc trăm đường, ta đây chuyển kiếp rõ ràng là chịu thiệt thòi.

Ta vốn là ai cơ chứ, lớn nhỏ gì cũng là một lãnh đạo đấy. Bởi vì phải đọc sách sớm, hai mươi một tuổi tốt nghiệp đại học, tình ủy chọn làm ủy viên cấp thành phố, làm tổng cộng ba năm, thăng lên làm phó xử trưởng, bắt đầu theo lãnh đạo, làm bí thư thường ủy. Sau đó thường ủy thành phó thư kí, ta đi theo thăng lên chánh xử trưởng; sau đó nữa phó thư kí nâng chánh, ta hai mươi bảy tuổi đã là phó chủ nhiệm thị ủy, nói theo cấp bậc chính là cấp phó xử, là đối tượng trọng điểm đảng ủy bồi dưỡng, vừa phóng ra chính là phó thị trưởng a! Tuổi còn trẻ leo đến chức này, đại gia ta nào có dễ dàng đâu!?

Những ngày tốt đẹp còn chưa kéo dài được một năm đâu, đã xuyên đến cái lỗ lộn xộn này làm Nhị thiếu gia trong lãnh cung rồi!

Ôi chao không cam lòng, rất không cam lòng, vô cùng không cam lòng, tiền lương tháng này còn chưa phát đâu, phí làm ca đêm vẫn còn chưa đưa đâu...

Ta ôm đầu nghiêm túc suy nghĩ, đầu bánh bao cũng đang ở dưới mái hiên ngốc lẳng nhìn ta.

Thấy cô bé, ta lại nhớ đến hai đứa em gái song sinh kia. Gái lớn không tài không sắc, cũng không chịu tính toán lập gia đình sớm một chút, ngày ngày rúc trong nhà viết truyện con heo, trong đầu toàn là đàn ông với đàn ông làm thế này thế nọ.

Nghĩ tới đây mà thấy đắng lòng, em gái à, anh trai bao giờ mới có thể gặp được em đây? Lúc đó nhất định anh sẽ đọc thuộc từ đầu đến đuôi quyển sách em viết.

Ta cười cười với đầu bánh bao, cô bé đỏ mặt, tung tăng nhảy tới đây, “Thiếu gia, người cười cái gì thế?”

“Xuân Vân...”

Đột nhiên có người phá cửa viện mà vào, tiếng động thật lớn, là một cô gái chừng mười mấy tuổi.

Ú ù, có khách tới.

Đầu bánh bao thay đổi sắc mặt, nói, “Là Nhị tiểu thư.”

Thì ra là em gái của Lý Hoài Hi — bây giờ cũng là của ta.

Con nhóc lớn lên được cứng chiều, vừa mở miệng đã dọa chết người, “Người không chết à! Thật đúng là mạng lớn nhờ, chết nhiều lần như thế mà vẫn chưa ngấm hần! Lần sau tính chết thế nào hả?”

Đầu bánh bao tức giận, “Nhị tiểu thư, không thể nói vậy được!”

Con nhóc nhảy dựng lên, vung tay ra đánh, “Con nha hoàn thôi! Tiểu thư ta đây đang nói người chen mồm cái gì!”

Ta túm cô bé, ý bảo Xuân Vân lui ra, cô phụng phịu không chịu, nhìn chăm chăm con nhóc không rời.

Đến lúc này ta ngộ ra bốn chuyện, một, bánh bao thật sự là người của mình; hai, con nhóc trước kia thường bắt nạt Lý Hoài Hi; ba, địa vị của con nhóc trong nhà rất cao, có thể là do Đại phu nhân sinh ra; bốn, con nhóc tuổi còn nhỏ đầu óc đơn giản, có thể mọi tin tức được.

Quyết định xong, ta khẽ mỉm cười, “Muội tử...”

“Phi phi phi!! Ai là muội muội của tên tiện chủng nhà người!”

Ừm, Lý Hoài Hi còn là cấp kẻ thù nữa.

“Phụ thân đúng là người tốt, người là đồ tiện chủng do tiện nhân cùng nam nhân khác sinh ra, thế mà không giết đi lại để làm bẩn nhà!”

Ừm, con riêng à, cái chết của Yến phu nhân tám phần là do “gian tình”.

Xuân Vân giận dữ, “Tiểu thư, thiếu gia của chúng ta thân thể vừa khỏe, không gặp người xấu được, mời người quay về đi!”

“Người!!! Con nha đầu thôi!!! Để xem ta có đánh chết người không!”

Xuân Vân cũng thật lợi hại, bắt lại tay của con bé không chịu thả, bóp rất chặt, đôi mắt oán độc tận xương, khiến người ta nhìn vào lạnh cả sống lưng. Con nhóc bị dọa, ra sức tránh thoát, quát to, “Các người chờ đó cho ta!” rồi xông ra ngoài.

Xuân Vân thở hổn hển nửa ngày, bắt được hơi, cười với ta, “Thiếu gia đừng sợ, có Xuân Vân ở đây, không ai dám bắt nạt người.”

Ta cũng chỉ buồn cười, vỗ vỗ vai cô bé.

Nhóc đầu bánh bao tốt bụng của ta, bảo em đi không đi, làm hỏng chuyện của ta. Sự bênh vực của em khiến người ta rất cảm động, nhưng mà Lý Hoài Hi của em sợ là đã trên đường đầu thai rồi, bây giờ đứng ở đây chính là ta. Chính thị ủy mười thường ủy, ta còn hãm hại được, sao có chuyện không đầu lại một học sinh lớp sáu như con bé đây?

Lần này thì tốt rồi, các người lại không cho phép ta ra khỏi viện, đợi con nhóc ngu ngốc kia lại đến không biết mất mấy ngày.

Ta buồn bực thở dài, tình báo quá chậm, tin tức chính là lực sản xuất, chính là mạng sống và tiền tài đó. Đầu bánh bao lại hiểu nhầm ý ta, cho là ta bị dọa sợ bây giờ mới thả lỏng, vì bảo vệ được ta mà mừng rỡ. Nhưng vận khí tốt cũng không ngăn được, con nhóc kia dẫn theo nhóm lớn gia đình hô hào lao vào tiểu viện của ta, “Kéo tên tiện chủng và nha đầu thối kia ra! Chúng ta đi gặp lão thái thái!”

3. Chương 3: Người Nhà

Đám ác nô kéo ta ngã trái ngã phải, chỉ nghe đầu bánh bao Xuân Vân ở đằng sau nghẹn ngào khóc thành tiếng. Ấy chà các người làm vậy là không đúng rồi, sao lại làm cho em gái bánh bao khóc thế hử? Nhìn xem, thật đáng thương.

Bảy cong tám queo vào một gian đường phòng, cái mà bây giờ chúng ta gọi là phòng khách đó.

Trong phòng, mọi người ngồi ngay ngắn trông như cuộc họp thường ủy, ngồi ghế trên là một bà già mập mạp, xem ra chính là lãnh đạo lớn nhất của nơi này, lão tổ tông trong miệng nha đầu kia, bà nội ta. Bên người bà là mấy người phụ nữ, đoán chính là mấy thái thái tiểu thư kia.

Ta còn chưa đứng vững, một bàn tay đã vung qua, ta không tránh, vũng vàng chịu một cái tát. Xuân Vân kêu lên, ta ngẩng đầu nhìn, đánh ta chính là một cô gái trẻ, trông cũng không quá đẹp mắt, lông mày nhỏ dài, xương gò má cao, dáng vẻ không xấu xí nhưng rất cay nghiệt.

“Cái tát này là ta thay lão tổ tông đánh, ai cho tiện chủng nhà ngươi nhìn chăm chăm lão tổ tông!!” Cô ta xoay người nói với lão thái thái, “Lão tổ tông, tôn tức thay ngài giáo huấn tiện chủng này một chút.”

Ồ, vợ của Lý Hoài Thương. Chắc mới vào cửa, không được mấy bà bà yêu thích, chẳng trách phải đi làm chuyện này để lập công. Nhưng mà, không phải mấu chốt a.

Lão thái thái ác độc liếc ta một cái, “Đánh hấn làm cái gì, bản tay. Ngọc Trinh người lui ra, dạy dỗ người nhà không cần phải âm ỉ lên như thế.”

Bà vợ cay nghiệt của Lý Hoài Thương cố gắng vậy mà không được ghi công, hung ác trừng ta một cái, ngượng ngùng ngồi xuống.

Xem đi, bảo cô ngu cô còn không tin, có rảnh rồi dạy cô biết thế nào là vượt lòng lãnh đạo.

Con nhóc nói chuyện, dù sao cũng chính là loại ác nhân cáo trạng trước, lúc ta còn là khoa viên đã chứng kiến nhiều rồi. Chẳng qua là con bé càng nói càng dữ tợn, lời cả đầu bánh bao ra. Đầu bánh bao chỉ là một nha hoàn, chỉ có thể quỳ yên lặng chịu đựng.

Ta không nhìn nổi nữa, hình tấn ép cung còn chưa đủ hưng phấn đâu.

Vì vậy ta liền đi qua, tóm gáy con nhóc, quăng nó ra ngoài sân.

Mọi người đều ngậy ra không thể tin, chỉ có Xuân Vân yếu ớt kêu một tiếng, “Thiếu gia.”

Ta thu tay lại chờ bọn họ kịp phản ứng.

Người đầu tiên nhảy dựng lên đương nhiên chính là vợ của Lý Hoài Thương, “Tiện chủng!! Người tên tiện chủng này!! Tiện chủng!!”

Bà cô này xào qua nấu lại chỉ có mỗi một câu, ta không để ý đến cô ta, nhìn gia trưởng.

Lão thái thái giận đến đỏ bừng mặt mũi, chĩa vào người ta run lấy bẫy, chỉ biết nói, “Phản rồi phản rồi.”

Mấy người đàn bà còn lại trấn tĩnh một chút, lời hết tất cả những từ cay độc nhất mà họ biết mắng chửi ta. Bọn người làm xắn tay áo lên, chỉ cần chủ nhân ra lệnh một tiếng liền xông vào đánh chết ta.

Ta nhìn vở kịch mực cười hỗn loạn này, đột nhiên trong lòng có chút đau.

Lý Hoài Hi thật sự rất đáng thương.

Nhỏ hơn ta mười một tuổi, không có địa vị, không có chỗ dựa, hẳn là bị khi dễ như thế nào, lòng tro tàn như thế nào, mới hết lần này đến lần khác từ bỏ bản thân, cho đến khi ta trưởng thành trong thế giới dung tục ảm đạm lẫn lộn đến đây a.

May mắn là hẳn ở nơi tối tăm chọn trúng ta, ta xảo quyết nhất trên đời, ta ích kỷ nhất trên đời, ta vô cùng tàn nhẫn độc ác, ta phản phúc nhất. Yên tâm, ta nếu đã tới, sẽ thay người tiếp tục sống cuộc sống tốt nhất, thỏa mãn nhất.

Ta đỡ Xuân Vân từ dưới đất dậy, vỗ nhẹ đầu vai cô bé một cách thương tiếc, thiếu nữ kiên cường này đi theo chủ tử mềm yếu kia của cô, chịu khổ rồi.

Lúc này, con nhóc từ trong bụi hoa giấy giụa đi ra, đầy người là cành khô lá úa, một chân nát bầy, hết sức chật vật. Mặc dù máu đỏ chảy xuống đôi mắt, vẫn sợ thảm ta, chỉ muốn đi đến bên cạnh tổ mẫu và mẫu thân.

Ta dĩ nhiên thức thời, khi con bé chạy qua bên người ta lập tức níu lấy, kê lưỡi hái lên trên cổ của nó.

Một phòng toàn đàn bà bị dọa đến sắc mặt trắng bệch, lão thái thái gần như ngất xỉu.

Đúng vậy, là lưỡi hái, Phú Nghiễm ở trong viện dùng để cắt cỏ. Lão già ta đây lúc mới tới, hết sức thiếu thốn cảm giác an toàn, hai ngày nay vẫn luôn mang ở trên người. Ta hồi còn bé đã từng học gặt lúa ở quê, dùng còn rất thuận tay

Ai, Phật tổ ơi, uy hiếp phụ nữ, ta thật chỉ là thỉnh thoảng mà thôi, thỉnh thoảng mà thôi.

Ta ghé vào tai của con nhóc nhẹ nhàng nói, “Muội tử, lúc ca ca ta xuất đạo, người còn đang mặc khổ đày.”

Sau đó ta đề cao giọng, dùng khẩu khí tội phạm cướp của thường dùng, “Trong nửa khắc, chuẩn bị cho ta một ngàn lượng bạc, hai con ngựa, nếu không ta cắt đứt cổ họng của nàng.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yen-hoai-tich>